

Kuid a ülletohhus išsiennast lõob.

Mõnne aasta eest sõitis Saksamaal üks kaupmees laadale ja kautas tee peal omma rahha tašku, kus 800 rubla sees ollid, árra. Sedda kahju leides, põõris ta kohhe ühhe läbhema kirrikissanda jure, mis tee ááres olli, sisse ja passus tedda sedda kahju pühhapäew kirrikus mahhakulutada ja auusa leidjale 100 rubla leidmise eest lubbada. Mõud olli agga üks waene mürisep seddasamma teed lainud ja sedda taškut leidnud. Koeo tulles olli ta sedda lahti teinud, rahha ülle luggenud, ja ei keslegile fest sõnna lausunud, waid maggusi odanud, funni kegi omma párrima hakkab. Järrel tulleval pühhapäeval olli kirrikissand — kelle liggidal ka se mürisep ellas, agga išsi mitte kirrikus ei olnud — mahhakulutanud, et üks kaupmees 800 rubla árrakautanud ja lubbada ausa leidjale 100 rubla leidu palka. Lemma naene agga, kës kirritus olli olnud, ráts sedda sõma

laua áres, útteldes: „Oh, olleks meie sedda rahha leidnud ja se 100 rubla selle eest sa-nud!” Mees wöttis wöttme taškust ja útles naesele: „Minne üles tappa ja to mo kappist se pišuke must nahk kot sia” Naene láks ja tõi kotti árra ja andis mehhe kätte; mees teggi kotti lahti ja náiti naesele, et se otsitud rahha, nenda kuida fulutatud, seal sees olli. Mürisep láks nüüd kirrikissanda jure ja kússis, kas se tödeste tössi peab ollema, et selle rahha leidmise eest sadda rubla lubbatakse. Kirrikissand kostis: „Jah, muidogi.” — „Siis”, wostas mürisep, „andke kaupmehhele teada, et rahha leitud on ja sedda iggal aaval wóib kätte sadri” Kaupmees tuli teisel páewal sure ðhhinega, rðmus, omma rahha jálle kätte sama. Sedda luggedes, wiškas ta müriseppale paljast wiis rubla ette ja útles: „Need wiis rubla kingm ma sulle, sa olled išsi jubba need sadda ruble siit jurest árrawótnud — siin ollid 900 rubla sees.” — „Se ei olle tössi,” wostas mürisep — „minna posle rublat, weel wåhhem iadda rublat wótnud — selle peale ollen ma julge”.